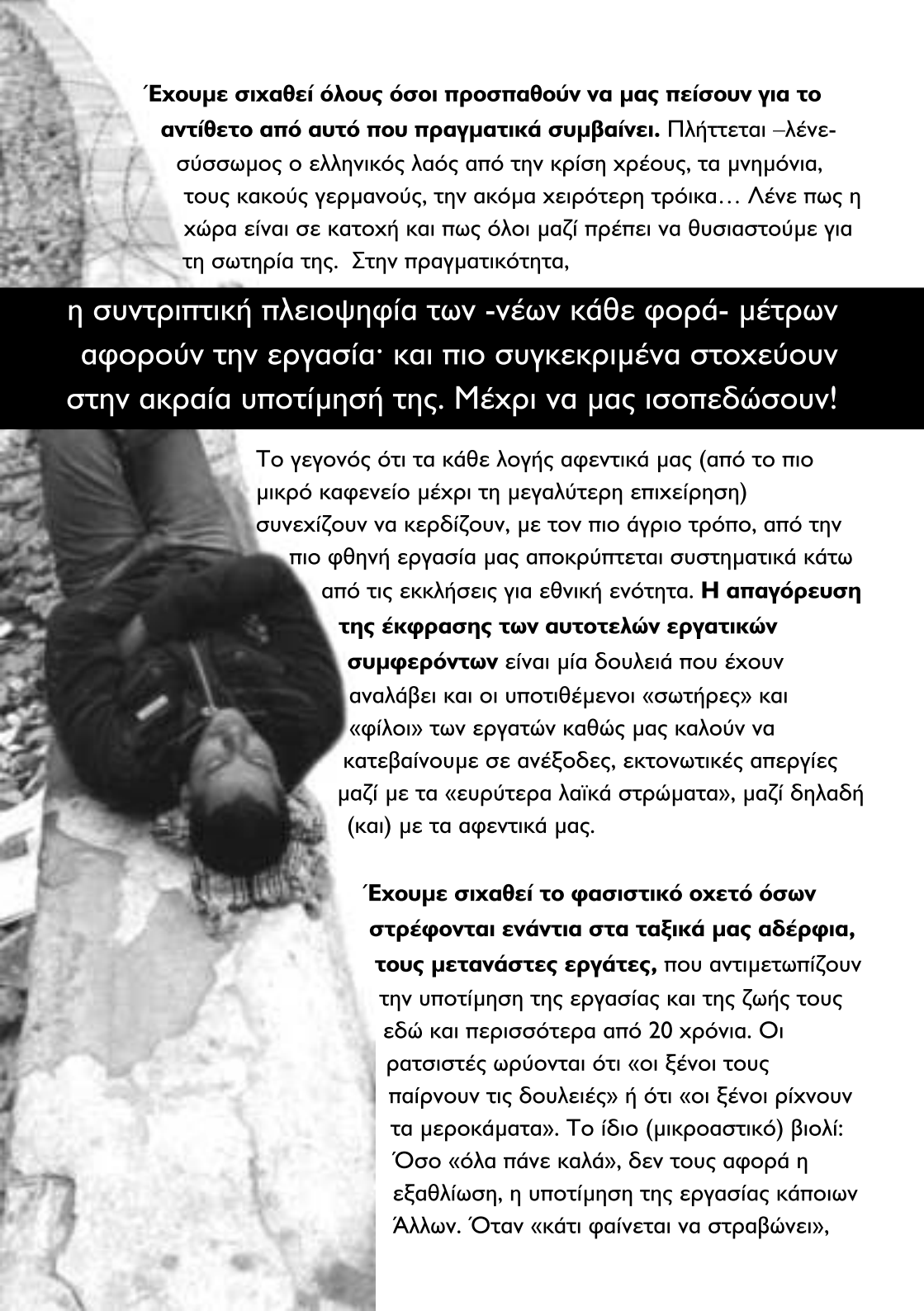

prolet
memo **#1**
τα εργατικά συμφέροντα πρώτα και πάντα!

**Μετά από 2,5 χρόνια
ολοένα σκληρότερων μέτρων,
οι κύριοι μας λένε
πως κάποιοι από εμάς
φαίνεται να περισσεύουν...**

Έχουμε σιχαθεί όλους όσοι προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο από αυτό που πραγματικά συμβαίνει. Πλήττεται –λένε– σύσσωμος ο ελληνικός λαός από την κρίση χρέους, τα μνημόνια, τους κακούς γερμανούς, την ακόμα χειρότερη τρόικα... Λένε πως η χώρα είναι σε κατοχή και πως όλοι μαζί πρέπει να θυσιάσουμε για τη σωτηρία της. Στην πραγματικότητα,

η συντριπτική πλειοψηφία των -νέων κάθε φορά- μέτρων αφορούν την εργασία· και πιο συγκεκριμένα στοχεύουν στην ακραία υποτίμησή της. Μέχρι να μας ισοπεδώσουν!

Το γεγονός ότι τα κάθε λογής αφεντικά μας (από το πιο μικρό καφενείο μέχρι τη μεγαλύτερη επιχείρηση) συνεχίζουν να κερδίζουν, με τον πιο άγριο τρόπο, από την πιο φθηνή εργασία μας αποκρύπτεται συστηματικά κάτω από τις εκκλήσεις για εθνική ενότητα. **Η απαγόρευση της έκφρασης των αυτοτελών εργατικών συμφερόντων** είναι μία δουλειά που έχουν αναλάβει και οι υποτιθέμενοι «σωτήρες» και «φίλοι» των εργατών καθώς μας καλούν να κατεβαίνουμε σε ανέξοδες, εκτονωτικές απεργίες μαζί με τα «ευρύτερα λαϊκά στρώματα», μαζί δηλαδή (και) με τα αφεντικά μας.

Έχουμε σιχαθεί το φασιστικό οχετό όσων στρέφονται ενάντια στα ταξικά μας αδέρφια, τους μετανάστες εργάτες, που αντιμετωπίζουν την υποτίμηση της εργασίας και της ζωής τους εδώ και περισσότερα από 20 χρόνια. Οι ρατσιστές ωρύνονται ότι «οι ξένοι τους παίρνουν τις δουλειές» ή ότι «οι ξένοι ρίχνουν τα μεροκάματα». Το ίδιο (μικροαστικό) βιολί: Όσο «όλα πάνε καλά», δεν τους αφορά η εξαθλίωση, η υποτίμηση της εργασίας κάποιων Άλλων. Όταν «κάτι φαίνεται να στραβώνει»,

ρίχνουν το φταίξιμο ακριβώς σε αυτούς τους Άλλους. Ψάχνουν να πατήσουν επί πτωμάτων, μήπως και σώσουν το τομάρι τους. Πέρα από τον παραλογισμό τους, δεν τους λογαριάζουμε σαν τρελούς, αλλά σαν εκθρούς-τσιράκια των αφεντικών.

Έχουμε βαρεθεί να βλέπουμε τα ποσοστά της ανεργίας να παρελαύνουν στις οθόνες ολοένα και μεγαλύτερα και κάθε είδους ειδικούς να προσπαθούν να μας πείσουν ότι σφίγγοντας κι άλλο το ζωνάρι θα μειθούν με έναν τρόπο μεταφυσικό, που στηρίζεται όμως στη δική μας εξαθλίωση. Όσοι από εμάς βρισκόμαστε στη δίνη της συνεχούς εναλλαγής μεταξύ εργασίας και ανεργίας, με τα διαστήματα της ανεργίας να αυξάνονται, το γνωρίζουμε καλά: **Δεν είμαστε απλώς ένα ποσοστό.**

Είμαστε σε μόνιμη εφεδρεία, σε ένα διαρκές stand-by μέχρι την επόμενη εναλλαγή εργασίας – ανεργίας. **Η ανεργία στην πραγματικότητα δεν είναι μια διαχωρισμένη κατάσταση, δεν είναι το αντίθετο της εργασίας.** Η ανεργία είναι το κάτω άκρο του φάσματος της υποτίμησης της εργασίας. Όταν διαφημίζεται σαν ποσοστό λειτουργεί **σαν φόβητρο για όσους δουλεύουν και σαν κατάρα για όσους είναι χωρίς δουλειά.**

Όσοι έχουν δουλειά δουλεύουν ολοένα και πιο εντατικά, με ολοένα και χαμηλότερους μισθούς. **Οι απολύσεις και η μείωση των θέσεων εργασίας,** ακόμα κι αν «έχουν πέσει οι δουλειές», **αποτελούν επιθετικές κινήσεις των αφεντικών που εντατικοποιούν την εργασία όσων παραμένουν στη δουλειά.** Οι κινήσεις αυτές πατάνε πάνω στο φόβο της απόλυσης και της ανεργίας.

Όσο αυξάνεται ο φόβος, όσο υποχωρούμε ακόμα ένα βήμα, χάνουμε λίγο-λίγο αυτό που με αγωνία προσπαθούμε να κρατήσουμε. Οι συνολικές θέσεις εργασίας μειώνονται, η ανεργία αυξάνεται και οι συνθήκες γίνονται ακόμα χειρότερες. Η καταβαράθρωση του βασικού μισθού, τα απλήρωτα μεροκάματα και οι υπερωρίες, η διεύρυνση της μαύρης εργασίας και οι part-time δουλειές με κυλιόμενα ωράρια αποτελούν βασικές όψεις αυτής της πραγματικότητας, συμπληρώνοντας το φάσμα της υποτίμησης μας.

Αντίστροφα, για όσους δεν δουλεύουν, ο καθένας και η καθεμία ξεχωριστά είμαστε διατεθειμένοι να δουλέψουμε με ολόενα και χειρότερους όρους μήπως και διώξουμε από πάνω μας την κατάρρα της ανεργίας.

Είναι καιρός να αντιληφθούμε το φόβο σαν αυτό που πραγματικά είναι: **Ο ωμός εκβιασμός των αφεντικών** σε βάρος του καθενός και της καθεμίας από εμάς. Ένας εκβιασμός που **κερδίζει έδαφος όσο κανείς δεν βλέπει πέρα από την πάρτη του.**

Είναι καιρός **να ξεπεράσουμε το φόβο και να ανακτήσουμε την αξιοπρέπειά μας!**

Είναι καιρός **να μάθουμε να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον!**

Είναι αναγκαίο (είτε έχουμε δουλειά είτε όχι).

**ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ
ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΜΑΣ ΣΑΝ ΕΡΓΑΤΕΣ!
ΔΕΝ ΘΑ ΠΟΥΛΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΜΑΣ ΠΟΤΕ
ΚΟΥΦΑΛΕΣ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ!**